

„Užpildyti“ jų šeimų meilę

Kaip ir daugelyje kitų panašių vietų sveikatos krizės (COVID-19 pandemija, vert. past.) metu, senelių prieglauda, kurioje dirba Rafa turėjo padidinti pastangas su meile ir profesionalumu rūpintis ten esančiais žmonėmis.

2020-11-03

Pastaruosius ketverius metus dirbau klinikiu asistentu El Rocio senelių rezidencijoje Vigoje, Ispanijoje. Šių pandemijos mėnesių metu,

rezidencijoje gyvenantys seneliai turi galimybe palaikyti ryšį su savo šeimomis tik per vaizdo konferencijas ar telefoninius pokalbius. O tai veda prie daugelio sunkumų.

Mes padarėme viską, ką galime, kad „užpildytume“ meilę, kurią jie paprastai gauna iš šeimos lankymo metu, mat jiems reikia jaustis lydimiems, laukiamiems ir suprastiems. Šių sudėtingų savaitių metu labiau nei bet kada suvokiau šv. Chosemarijos žodžius „<...> mylinčiai sielai vaikai ir ligoniai yra Jis“ (*Kelias*, nr. 419).

Mano darbas yra pažadinti rezidentus, paruošti juos dienai, padėti juos pamaitinti, atlikinėti užduotis kartu ir t. t. Tačiau tas darbas yra gerokai daugiau nei tik tai. Mes stengiamės jiems parodyti visą meilę – kiek tik galime – kuri

dažnai pasireiškia žiūrėjimu į akis ar tiesiog kantriu klausimu.

Kol kas jokių COVID-19 atvejų

Nuo pat krizės pradžios stengėmės laikytis visų paskirtų medicininių priemonių. Dėka greitos reakcijos čia neturime jokių COVID-19 atvejų. Nepaisant to, kaip ir daugelyje kitų senelių prieglaudų karantinas tapo išbandymu visiems.

Vėžiu serganti pacientė Karmen turėjo sunkumų čia atvykdama. Teko dėti daug pastangų norint laimėti jos pasitikėjimą. Vienas iš jai padėjusių dalykų buvo rožinio malda. Ją dažniausiai vesdavau kasdien 16 val. Ji sako, kad dabar gali pasitikti savo mirtį ramiai. „Dabar galiu mirti, esu pasiruošusi“ – ji tarė man. Kitą dieną ji buvo perkelta į ligoninę ir ten mirė.

Čia gyvenantys žmonės suvokia, kad tai yra paskutinė pakopa jų gyvenime. Jie žino, kad paliko savo

namus visam laikui ir greičiausiai į juos niekada nebegriš. Ir jie svarsto, ar mirs kam nors juos palydint, ar tai labai skaudės... Jų didžiausia baimė yra vienatvė. Daugelis, ypač tų, kuriuos retai lanko, sakosi besijaučiantys gana vieniši.

Konča, Džalibas ir Maria Angeles

Konča (Concha) kenčia nuo Alzheimerio ligos, nors fiziškai jaučiasi gerai. Ji reikalauja daugybės dėmesio, mat dažnai nesiorientuoja ir yra vieniša. Ji gyvena pirmą kartą taip toli nuo namų ir patiria dėl to labai daug streso. „Kur aš? Ar tu tikras, kad man gerai čia būti?“ – ji klausia manęs. Končai reikia ramios ir pasitikėjimo kupinos aplinkos. Tad yra svarbu parodyti jai mažus meilės ir rūpesčio ženklus kiekvieną dieną. Ji yra dėkinga, kai paimu ją už rankos ir palydžiu, bei kai padedu jai jaustis gerbiamai ir vertinamai.

Mes, čia dirbantys, negalime pagydyti tokio pobūdžio ligų, bet galime rūpintis jomis sergančiais. Aš dažnai prisimenu šv. Teresės iš Kalkutos žodžius: „Blogiausia liga yra būti vienam kančioje“.

Džalibas (Jalib) – mano kolega musulmonas, kilęs iš Libano – sako, kad taip pat ir jo religijoje su vyresniaisiais yra elgiamasi labai pagarbiai. Vieną dieną jis man pasakė matantis, kad tikintys pacientai yra daug romesni.

Kai mirė rezidentė Maria Angeles – supernumerarija iš Opus Dei – ji paliko prie lovos 12 maldos kortelių į šv. Chosemariją. Mano kolega Paulius pamatė jas ten gulint ir paėmė vieną sau, likusias atidavė man. Nuo to laiko dažnai pasakoju jam apie Opus Dei steigėją.

Dabar jau kelios savaitės kaip rezidentus gali vėl lankyti jų šeimos nariai. Jų džiaugsmas yra akivaizdus.

Tačiau jie ir toliau yra atskirti
stikline siena ir nemažo atstumo,
kadangi sveikatingumo reikalavimai
išlieka labai griežti.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/uzpildyti-ju-
seimu-meile/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/uzpildyti-ju-seimu-meile/) (2025-08-05)